

[H. C. Hansen.]

vative kredse? Hvad er ministeren så bange for?

At dømme efter indenrigs- og boligministerens tale i KB-hallen den 8. oktober må han med alle midler — og han bruger mange — have skabt den økonomiske dolkestedslegende, der berettiger hans hastige flugt fra tidligere oppositionspunkter. Den er meget enkel og letfattelig, denne legende: Der var engang i dette land nogle fæle trolde, der røvede prinsessen og kyste folket og skabte hungersnød og fortvivlelse udi det ganske rige. Men en dag kom den ædle prins hr. Aksel, i spidsen for et lille, men ædelt følge. I sin beslutsomhed og på grund af, at man i visse situationer allierer sig med selve den forhåndenværende medhjælp, sluttede han sig sammen med en vis hr. Thorkil, som han ellers anså for en noget anløben herre i økonomiske og navnlig da i skattemæssige anliggender. Og tilsammen uddrev de trolde og befriede prinsessen og genrejste folket, og siden den dag blev hr. Aksel endnu større udi egen opfattelse, end ellers nogen anden mente. Og var han end nødt til at æde meget af det i sig, som han tidligere havde bebudet, så vidste dog i hvert fald han selv, at det kunne ikke være anderledes. Det var nemlig troldeenes skyld. Og det sagde han da også til sine egne, hver gang han mødte dem, ja, han gentog det evindeligt, så enkelte af hans nærmeste endda en dag gik så vidt som til at antyde, at nu troede hr. Aksel efterhånden selv på sit eget eventyr. Men dette sidste fandt dog selv hans modstandere var at undervurdere hans intelligens.

Lad os nu se lidt på denne legende, hvorefter vi havde skabt elendigheden, vidste hverken ud eller ind med hensyn til dens bekæmpelse og derfor i vor evneløshed måtte se andre gribe til friske, nye metoder for at klare sagerne. Man kan diskutere, om vi allerede i foråret 1950 skulle have grebet ind med kraftige foranstaltninger. Vi valgte at se tiden an, og vi hørte ingen bebrejdelser herfor, da vi i slutningen af juni meddelte partiformændene, at vi fandt det bedst at udskyde drøftelserne et par måneder endnu. Allerede den 8. august — altså kun 6 uger senere — mødte vi i rigsdagen med vore forslag, og da var de herrer som bekendt ikke hjemme. Men havde vi haft nogen mulighed for at aktionere i foråret 1950? Efter min mening afgjort nej. Da var den ædle

ridder hr. Aksel endnu ikke kravlet op på sit vælige øg, og det ærede medlem hr. Edvard Sørensen lod ikke skygge af tvivl tilbage om, at ikke det dengang blot ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var venstres talsmand, men at kun han, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, talte det autoriserede partisprog. Og det manglede da heller ikke noget i klarhed. Jeg bliver nødt til at anvende et par citater, hvad jeg håber på formandens tilladelse til, for jeg synes, at hele denne agitation må stilles i belysning af, hvad der passerede ved denne lejlighed. Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen sagde 16. marts 1950:

„Det, vælgerne var optaget af“ — ved kommunevalget — „var de store skatter, og det må formentlig for os alle, også for socialdemokratiet, være en lære om, at de skatter, vi har her i landet, har nået en sådan højde, at erhvervslivet, at borgerne ikke mener fortsat at kunne bære dem i denne højde.“

Det blev sagt her fra denne talerstol.

Dengang var de ca. 1 milliard mindre end nu. Det ensomme ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde samme dag — efter en lang filosofisk indledning om den enkeltes ret til at være uenig med sit parti —:

„Det må specielt siges, at den fuldkommen uansvarlige hetz mod skatterne, som har præget den sidste valgkamp, ikke har været noget godt tegn. Det har vel særlig været det konservative folkeparti og retsforbundet, der her har ført an, og det er efter min mening et dårligt tegn, hvis det bliver sådan, som det kunne se ud ved kommunevalgene, at det betaler sig at føre en uansvarlig agitation fremfor en ansvarlig politik.“

Det var den højtærede finansministers udtalelse, da han stod alene under forhandlingerne i 1950, og finansministeren føjede til dengang, hvad jeg og mit parti er ganske enige med ham i, selvom han senere er trådt tilbage fra det:

„Nu er der fra konservativ side i dag skitseret en politik, der nærmest gik ud på at nedskære investeringen gennem kreditbegrænsning. Det forekommer mig imidlertid at være en beklagelig vej at gå. Det er at slagte hønen, der lægger guldgæg, hvis vi vil nedskære investeringen og dermed genopbygningen; det er at gå udenom problemet.“

Men så rykkede det ærede medlem hr.